

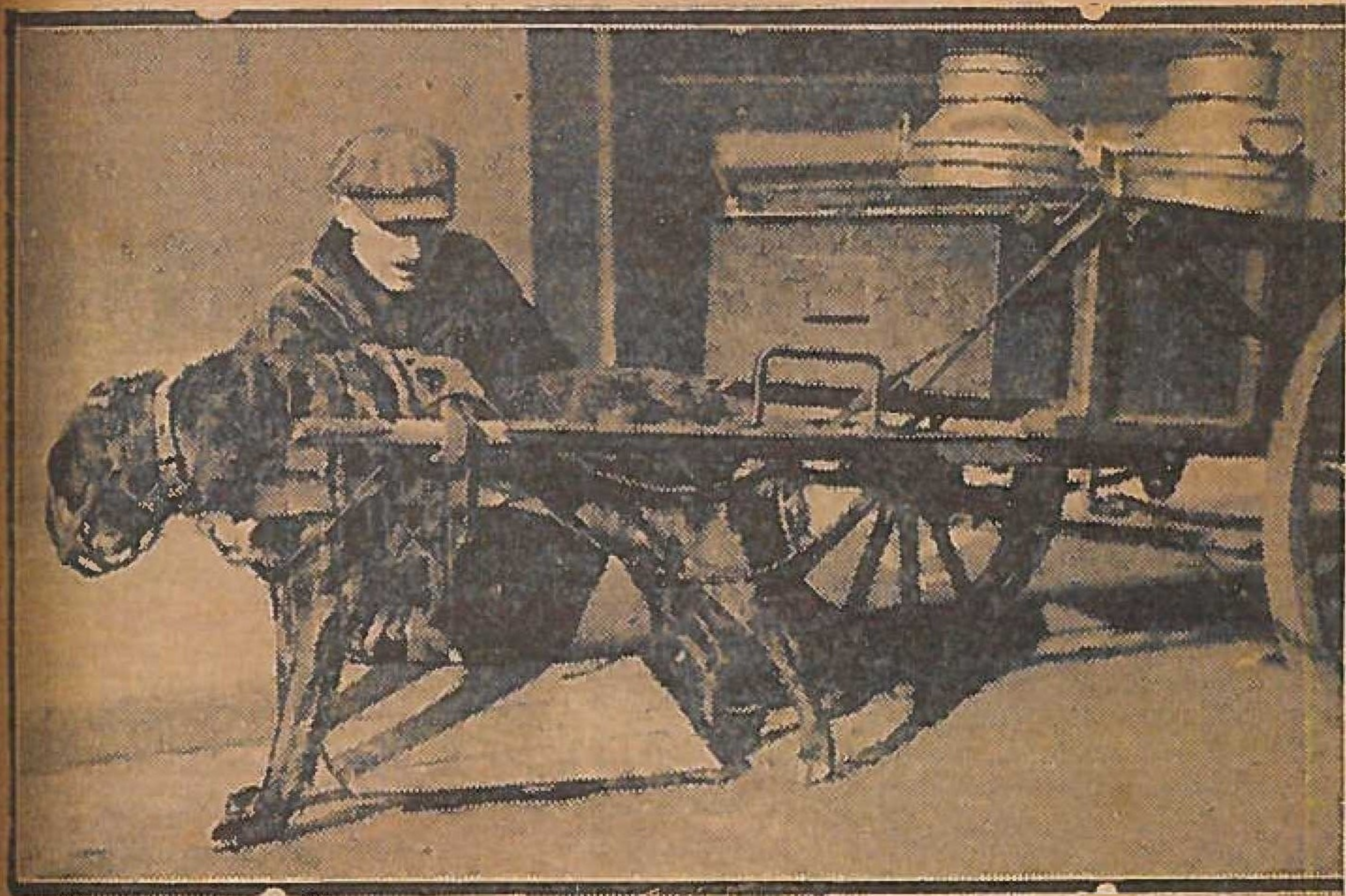
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Derde druk.

Nr 161.

A. HANS.

Gered door een Aap

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

GERED DOOR EEN AAP

I.

In de benedenkamer van een groot huis te Amsterdam lag een jonge matroos op een rustbank. Hij heette Willem Bont. En al van zijn veertiende jaar voer hij met kapitein Snelleveld op diens boot heen en weer naar Indië. Als de boot te Amsterdam was, leerde Willem de jongens van zijn kapitein, Jan en Adolf roeien en zeilen.

Maar nu had Jan op zoo'n tochtje met een riem Willem tegen het rechterbeen gestooten. Het was een ongeval, het been was zoo gekneusd, dat Willem niet meer gaan kon.

Willem was een wees. Hij had te Amsterdam een kosthuis. Maar kapitein Snelleveld liet Willem naar zijn eigen woning dragen en daar verplegen. Dagen lang moest de matroos op een rustbank liggen. Dat beviel hem niet. Maar de dokter schreef rust voor. De kinderen kwamen dikwijls bij hem zitten praten. Vooral de negen-

jarige Cato een lief meisje, babbelde vroolijk. Ze had altijd een vriendelijk woord voor Willem of las hem voor uit een boek.

Op een middag zei de matroos:

— Ik zal wel beter zijn, als de boot vertrekt. En, juffrouwtje Cato, dan breng ik iets heel schoons voor u uit Oost-Indië mee.

— Wat is het, Willem? Toe, zeg het me! Is het iets héél, héél schoon? vroeg Cato.

Willem Bort lachte geheimzinnig.

— Neen, neen, dat zeg ik niet, juffie. Dan is al het plezier er af.

— Hé! hoe kunt ge dat nu zwijgen! Ik raad eens.

Vlug noemde ze eenige voorwerpen op. Maar of ze al riep: « Slang? Schelpen? Kokosnoten? Vruchten? » allen dingen, die ook haar vader wel eens meegebracht had, 't mocht niet baten. Willem hield den mond gesloten en viel niet door de mand.

Zij klom nu van haar stoel af, ging voor hem staan en zeide:

— Zal ik het zeer plezierig vinden?

Hij knikte.

— Dan — dan — durf ik het haast niet te zeggen, want dan weet ik het, geloof ik.

— In vredesnaam, zeg het dan maar! sprak

Willem, want het geheim brandde hem zelf reeds op de tong.

— En — een — Zeg, begint het met een a? Met en a... a...? O, dan weet ik het, dan weet ik het!...

En zij begon onder handgeklap in 't rond te springen, al juichend:

— A en nog een a, en dan — en dan een p, p...

Mevrouw Snelleveld trad juist op dit oogenblik binnen. Haar dochttertje vloog op haar toe.

— Ma, ma, verbeeld u, ik krijg wat van Willem als hij wederom komt, een levende pop, een...

Zij trok haar moeder's hoofd naar zich toe en fluisterde haar in het oor: « een aap! »

— Kind, wat een plan! Neen, laat Willem liever iets anders meebrengen. Wat doen wij met een aap in huis? zei moeder.

Dat was als koud water op het vuur der opgewondenheid. De gezichten van het tweetal betrokken tegelijk zoo sterk, als de hemel bij eene opkomende donderbui.

Mevrouw Snelleveld kon een lach niet weerhouden.

— Wel, wel, zeide zij, ik schijn daar met mijn woorden opeens verdriet te hebben gebracht. Zoo juist leek het hier wel kermis, en nu is het alsof er een ongeluk was gebeurd.

— Ach, ma lach er niet om, snikte Cato. Het

is een ongeluk. Zoo had ik mijn grootsten wensch en nu heb ik niets meer...

— Kom, zôô erg zal het wel niet wezen. Maar waarlijk, ik zie veel last en onaangenaamheden voor de deur, als wij apen binnenhalen.

— Geen apen, ééntje maar...

Willem Bort voelde terstond, dat mevrouw niet zoo beslist sprak, als in 't eerste oogenblik. Hij waagde het, daarvan gebruik te maken.

— Als mevrouw zoo goed wil zijn, sprak hij, geduld te hebben totdat zij mijn aap zag, dan geloof ik vast, dat mevrouw ook schik in hem zal hebben. Ik zal hem op reis wel eens flink onder handen nemen en manieren leeren. En dan breng ik u er eentje zoo netjes en ordentelijk als een jonge juffrouw zelf...

— Nu, dat zou ik wel héél graag eens willen zien, liet mevrouw Snelleveld zich spottend ontvallen.

— Hoezee, hoezee! juichte Cato nu. Ma wil het heel graag zien. Gewonnen! Gewonnen! En het springen en handenklappen begon opnieuw.

— Daar ben ik een beetje ingeloopt, bekende mevrouw lachend. Nu, dan zal ik een overeenkomst met u aangaan. Als Willem dat volbrengt, waarop hij daar zoo pochte, en als dan het beest klein is, en als het er al goed uitziet, dan wil ik het er mee probeeren; maar blijkt de aap kuren

te hebben, of onfatsoenlijk te zijn, dan geef ik hem aan den dierentuin. Afgesproken?

— Heerlijk! riep het meisje, hare moeder omhelzende. Willem zal wel zorgen dat alles goed is.

II.

Ofschoon Willem nog een weinig sleepte met het been, toch kon hij mee op reis.

Het was niet plezierig dat vader altijd zoo lang weg was. Maar dat gaat zoo bij een zeeman. Moeder en de kinderen waren altijd zeer blij als ze vernamen, dat de boot weer op terugreis was. De kinderen telden dan de dagen af...

Zoo was het eenige maanden later ook weer. En eindelijk kwam de boot uit Indië binnen.

Wat een vreugde toen vader thuis kwam en allen gezond aantrof. Hoe dankten zij God voor zijn bescherming!

Dan kwam een bescheiden tikje op de kamerdeur en, met de muts in de hand, het gelaat glinsterend van genot, trad Willem Bort binnen. De jongens sprongen op hem toe om hem te begroeten. Cato gaf een schreeuw van blijdschap.

Daar was de lang verwachte aap!

Willem hield de kooi omhoog, waarin een aardig aapje met kleine verwonderde oogjes hem zat aan te staren.

Cato, hoe verlangend zij mocht geweest zijn, gevoelde in het eerste oogenblik eenigen angst voor het levende speelgoed. Zij keek nieuwsgierig in de kooi, maar drong meer naar achteren dan naar voren. Het was zoo vreemd...

Willem's gelaat betrok.

— Vindt ge hem dan niet schoon? vroeg hij, teleurgesteld.

Nu overwon Cato haar vrees. Zij kwam naderbij en lachte al spoedig over hare eigen kinderachtigheid. Aan dit kleine diertje was niets vreeswekkends; het was zelf bang en stak de hand, als om bescherming te vragen, naar zijn baas u't. Deze deed nu de kooi open en liet het dier er uit komen. Dadelijk nestelde de aap zich als een kind op Willem's arm en leunde tegen hem aan.

— Kom, zei Willem, geef nu een hand! Jonge juffrouw, steek asjeblieft uw hand uit, dan begrijpt hij het wel.

Wat bevend deed Cato het. En toen het aapje daarop zijn hand in de hare stak en haar met zijn wijs gezicht aankeek zonder eenige boosheid, was Cato niet schuw meer.

O, wat was ze blij!

Zonder bedenken nam zij het beestje van Willem over en klemde het in hare armen. En

het dier liet het toe en scheen het daar echt plezierig te vinden.

— O, lief, lief dier! fluisterde Cato. Nu heb ik u toch, nu zijt ge van mij!...

Allen moesten nu den aap bewonderen. Mevrouw Snelleveld vond op het eerste gezicht niets op het dier aan te merken. Weldra stormden de jongelui allen tegelijk naar de achterkamer, waar voorloopig Coco (zoo heette de aap) met zijn kooi een plaats zou krijgen.

Daar moest Willem Cato van alles, wat Coco's verpleging betrof, op de hoogte brengen. En daar hielden de jongens hem wel een paar uur aan den praat. Zij maakten afspraken voor den volgenden dag, waarop noodzakelijk de eerste zeiltocht moest plaats hebben.

Met moeite scheidde Willem Bort van het aapje, dat hem lief was geworden. Ook het dier keek hem onrustig aan, toen hij eindelijk met Adolf en Jan de kamer verliet. Hij had de jongens op het hart gedrukt Coco nooit te plagen. Het was een uiterst zachtzinnig diertje. Willem zelf had met zachtheid en geduld alles van het beest gedaan gekregen. Werd Coco echter geplaagd, dan kwamen licht de apenkuren voor den dag. En Mevrouw zou dan, volgens de overeenkomst, den schat hunner zuster aan den dieren-tuin geven. Dat wilden ze toch niet.

Adolf en Jan beloofden het aapje goed te zullen behandelen.

Cato had den eersten tijd overvloedig gelegenheid om op vertrouwelyken voet met haar levende pop te komen. De broers toch waren de eerstvolgende dagen bijna onafgebroken op 't water. Ze genoten met volle teugen van dit opwekkende leventje. Daardoor bleef het zusje veel alleen. Nu maakte zij goed kennis met Coco. In zijn kooi was hij weinig. Want wanneer Cato maar even kon, kwam zij hem halen. Met een boek op den schoot en Coco als een kindje in hare armen, bracht Cato prettige uurtjes duur. Zelfs mama had zich zeer snel met het aardige dier verzoend. Zij had er niets tegen, dat hare kleine meid deze leesuurtjes in de huiskamer hield, liet haar ook dikwijls voorlezen en zat er dan rustig met haar naaiwerk bij. Ze vermaakte zich met het deftige gezicht dat Coco trok, als hij daar zoo stil op de knieën zijner kleine meesteres zat. Het eentonige gehuid van het voorlezen scheen Coco aangenaam te zijn. Hij neigde den kop, alsof hij luisterde. En dat was zôo dwaas om aan te zien, dat mevrouw dikwijls in een lach schoot, en Cato dan opmerkzaam maakte op de uiterst grappige houding van haar speelpop.

III.

De boot was weer in zee. De jongens konden dus niet meer gaan varen met Willem. Ze speelden opnieuw veel met Cato. En de aap deed goed mee. Wat kon hij vlug klimmen op de leuning van de trap! En dan in een boom. En boven trok hij kluchtige gezichten. Eens namen de kinderen hem mee naar den dierentuin. Daar zagen ze olifanten, leeuwen, tijgers. Maar ook apen. Coco keek naar zijn broers en zusters. Maar hij scheen fier, dat hij zelf nu niet achter de tralies zat.

Ja, Coco was de speelgenoot van de kinderen. En hij toonde zich zeer gehoorzaam. Dikwijls kreeg hij nootjes, die hij gaarne kraakte.

De kinderen verzonnen iets nieuws. Cato stond boven aan een venster en haar broers beneden. Boven was een touw vastgemaakt, dat op den grond hing. De kinderen leerden den aap van alles naar beneden brengen, en ook naar boven. Dan gaf Cato briefjes aan den aap. Deze daalde vlug langs het touw en gaf de briefjes aan de jongens. Zij schreven een antwoord. En Coco droeg het klimmend naar boven. En niet alleen briefjes, maar allerlei voorwerpen vervoerde hij aldus. Het was grappig om aan te zien. Coco

daalde en steeg wonder vlug langs het touw. Hij was een flinke bode.

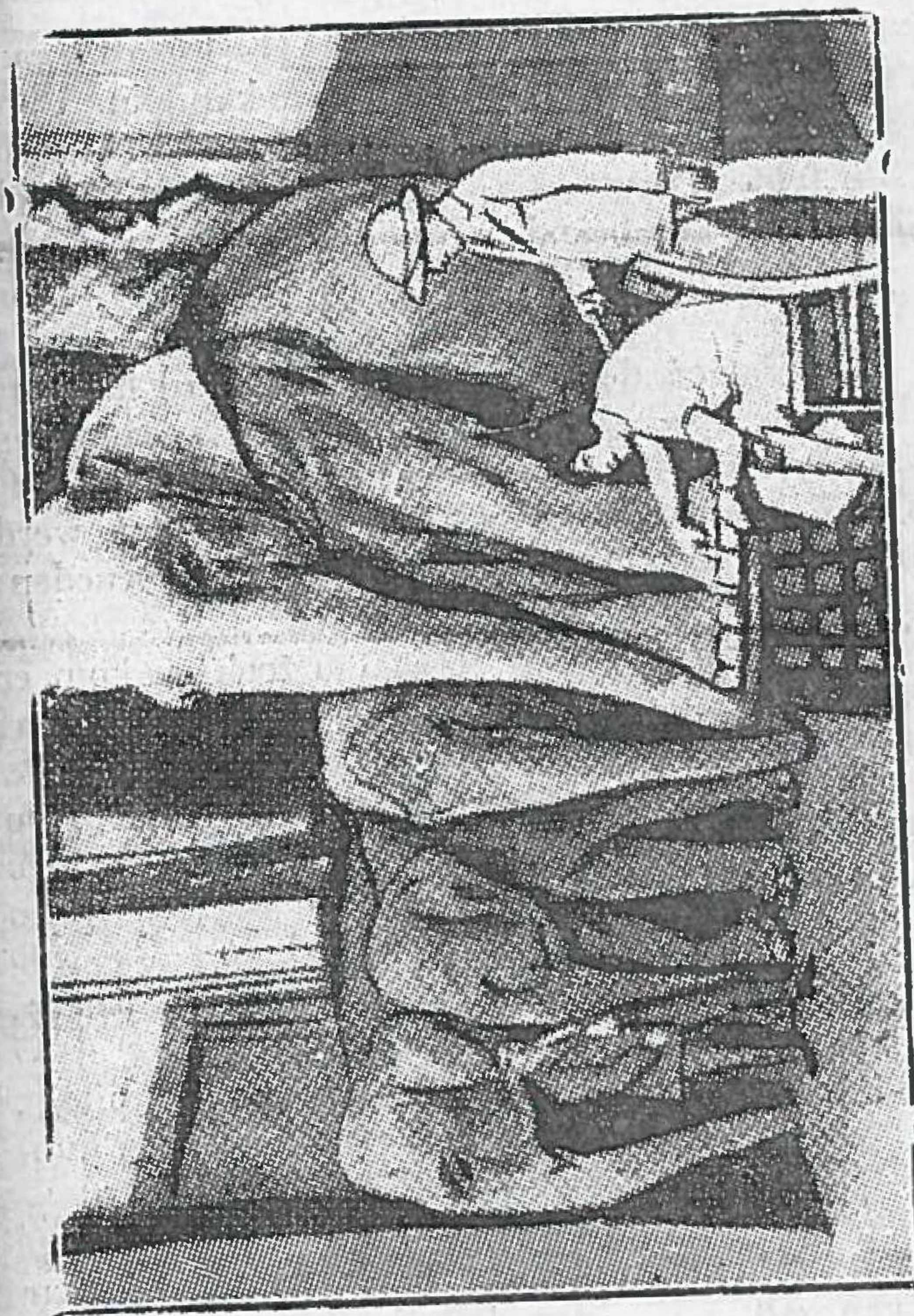
Met veel trouwe zorgen werd Coco gezond en wel den eersten Winter door geholpen. Cato gaf hem dekentjes, waar hij zich des nachts inrolde, en toen het zeer koud was, naaide Cato een jas voor hem. Dit scheen hem slechts matig te bevalen, want hij trachtte altijd het kleedingstuk van zich af te schudden.

Toen Willem Bort van een reis wederkwam, was hij verbaasd over hetgeen de kinderen van Coco hadden weten te maken. Vooral de klimpartijen bewonderde hij ten zeerste. Hij prees zijn jonge vrienden, dat ze den aap zoo goed behandelden.

IV.

Het was weer Winter. Sedert eenige maanden was de Heer Snelleveld tehuis. En het was gezellig in het gezin. Nu was het nacht. Vader, moeder en kinderen waren in diepe rust. Ook Coco, als een frikadel in zijn dekentje gerold, dacht aan geen grappen of klimtochten, maar sliep.

Nu gebeurde het, dat Willem Bort dien avond niet in zijn kosthuis en niet in zijn bed was. Een zijner kameraden was dien dag getrouwd en hij

In den Dierentuin.

was op de bruiloft gevraagd. Heel laat kwam Willem langs het huis van zijn kapitein. Plots trof hem een zeer eigenaardige lucht. Willem snuffelde eens met en tegen den wind... ja, stellig, 't was een brand- en rooklucht.

— O, Hemel! Brand bij mijn kapitein! dacht Willem.

Hij begon de bel te luiden zoo hard hij kon. Dan wierp hij steentjes tegen de bovenramen en had weldra de voldoening te bespeuren, dat de familie ontwaakt was. Het bovenraam werd opengeworpen en de kapitein riep naar beneden:

— Wat is er te doen?

— Brand, kapitein! Haast u toch en kom er uit. Beneden slaan de vlammen al naar buiten!

Nu was in een oogwenk alles in rep en roer. Allen haastten zich in de noodigste kleeven en verzamelden zich toen op het portaal, om samen naar beneden te gaan. Maar aan de trap zagen zij zich reeds den toegang versperd door de geweldige hitte en den rook, die van beneden opsteeg. De familie kon niet meer naar beneden.

— Dadelijk de trap weer op! riep de kapitein. Laat ons zien of wij langs vóór naar buiten kunnen geholpen worden...

Maar de vlammen, die uit het benedenvenster waren geslagen, lekten langs den voorgevel naar boven. Alleen aan den achterkant was het betrek-

kelijk veilig. Hoe zouden zij echter dàar een uitweg vinden? Ze baden tot God om hulp.

Daar stonden zij, op een klein hoopje gedrongen, angstig huiverend. Cato, met Coco op den arm, regen haar moeder aangeleund, hield de verschrikte oogen op haar vader gericht. Ook de jongens schenen alle hulp van hem te verwachten. Zij riepen of schreeuwden niet. Allen hielden zich bedaard, wetend hoezeer hun vader er op gesteld was, dat zij zich kloekmoetig zouden beheerschen. De heer Snelleveld mat met de oogen den afstand van de plek, waar zij stonden, tot naar beneden in den tuin.

— Hadden we maar een ladder! zeide hij. Ik zal toch beproeven of ik op de voorkamer kan komen om de brandweer te wenken, dat wij boven zijn...

— Ga niet heen, man!... Laat ons hier niet alleen, sprak mevrouw.

Ook Cato greep haar vader's hand om hem bij zich te houden.

— Maar er moet iets beproefd worden, hernam de kapitein ernstig en maakte zijn hand los. Ik beloof u terstond terug te komen. Maar ze moeten toch weten wàar ons te zoeken, anders zijn we verloren.

Zij zeiden niets meer om hem tegen te houden, maar het was een vreeselijk oogenblik. Doch ter-

stond werd hij gedwongen op zijne schreden terug te keeren, door een jubelenden uitroep van Adolf.

— Pa, pa, ze komen ons door den tuin redden! riep Adolf.

Allen schoten toe bij het raam en keken naar het door Adolf aangewezen punt aan den muur, die hun tuin van dien der bureu scheidde. Ja, 't bleek waar te zijn. Men zag twee mannen over den muur klimmen, naar hun kant.

De kapitein opende het venster en riep hun toe waar hij zich met de zijnen bevond.

— Ik heb een ladder, kapitein! klonk het nu van beneden.

— Wat? Willem, zijt gij het?

— Ja, kapitein! Pak aan, astubliet...

Willem Bort had niet stil gezeten. Nadat hij de familie gewekt had, was hij eenige huizen verder geijld, om de brandweer op te bellen. Daarna was hij onverwijld teruggekeerd en had aan het huis naast de familie Snelleveld gebeld, totdat hij den bewoner uit den slaap deed opspringen. Hij had den heer Uile wel eens bij de Snelleveld's gezien. Hij herinnerde zich, hem eens te hebben hooren vertellen, dat hij altijd een koordgevlochten brandladder op zijne slaapkamer had, voor mogelijk brandgevaar. Er was toen over geschertst en de kapitein had beweerd,

dat hij er niet van hield zich onnoodig bezorgd te maken. Nu was op deze weinige gegevens Willem's hoop gevestigd.

De Heer Uile, hoewel zeer geschrikt van het bericht dat er brand was naast zijne deur, liet zich geen oogenblik van zijn stuk brengen. Hij was een man van de daad en van weinig woorden. Na in allerijl zijn gezin te hebben gewaarschuwd was hij thans alleen beziel met het verlangen zijne bureu ter hulp te snellen. Vliegend haalde hij met Willem de bewuste brandladder naar beneden. Hij ging met hem in zijn hof en zette toen een leertje tegen den muur. Zoo kwamen zij in uiterst korten tijd ter plaatse. Inderdaad had de pijnlijke toestand, waarin de familie Snelleveld zich bevond, slechts weinige oogenblikken geduurd, al scheen het hun ook onbeschrijfelijk lang toe.

Allen slaakten een zucht van verlichting, toen de welbekende stem van den trouwen Willem hun in de ooren klonk. De jongens bogen zich met hun vader uit het venster om te trachten het eene einde der ladder, die Willem hun toewierp, te grijpen. Maar hoe behendig de krachtige matroos het voorwerp ook naar boven slingerde, het bleef altijd een belangrijk eind beneden het bereik hunner handen.

— Hadden we maar een touw hier, dat we af

konden laten, riep Jan, zooals wij met Coco doen.

— Ik heb juist gisteren het lange touw beneden gehaald, in de kamer, zei Adolf met doffe stem.

— O, pa, ik weet wat! zei Cato. Aan het andere venster moeten we wezen. Daar is de goot. Coco zal er wel langs kunnen en dan haalt hij de ladder naar boven...

Zonder een enkel oogenblik toevens waren de jongens naar het andere raam gestormd. Ze wierpen het open. En nu beduiden zij Coco zonder moeite, dat het welbekende kunstje uitgevoerd best worden.

De aap, midden uit zijn slaap gehaald, was vreesachtig en schuw. Toen hij echter op de gewone manier uit het raam werd gehouden en het welbekende bevel kreeg voor eene afdaling, geraakte hij plotseling op dreef. Hij grijnsde vergenoegd, greep met de eene hand de goot, die Adolf hem aanwees, en stak toen de andere uit, om een voorwerpje mee te nemen.

Adolf stopte hem het eerste beste prul, dat hij toevallig in zijn zak vond, tusschen de vingers. Coco ving zijn acrobatentoer aan. In een oogwenk was hij beneden.

Willem nam haastig het voorwerp af en gaf hem dadelijk het bovenende der touwladder. De kinderen riepen:

— Coco, Coco... en daar begon de aap zijn terugtocht.

Het arme dier! Wat was de vracht zwaar dezen keer! Toch liet de aap niet los en, mocht het wat meer moeite kosten en eenige meerdere grepen met voor- en achterhanden noodig maken dan anders, hij hield vol en was in weinige seconden met de koordladder boven.

De kapitein bevestigde nu de ladder met haar haken aan het raamkozijn en zeide:

— Hier, snel, hier, Cato!

Hij tilde Coco over de vensterbank en gaf hem aan Willem Bort, die reeds naar omhoog was geklommen. Coco zat op haar nek; beiden hielden zich doodstil, zoodat de afdaling snel plaats had. De matroos kende die kunst van den mast op het schip.

Dan werd mevrouw Snelleveld gered.

— Jongens, gij eerst, had de moeder nog gezegd.

Maar toen zij beiden verontwaardigd riepen: «Ma, wat denkt U?», had zij niet aangedrongen, ten einde geen tijd te verliezen.

Adolf en Jan klommen zonder hulp naar beneden en het laatste van allen de kapitein, die nog een kistje met geldwaarden, die hij had kunnen redden, mede droeg.

Allen stonden nu veilig in den tuin en drukten ontroerd de handen van hun bevrijders.

Het was tijd. Want reeds onder het reddingswerk hadden allen wel gemerkt, dat de hitte en de rook ook boven naderden. En men hoorde gekraak. Maar ze hadden het elkander niet gezegd en waren er maar op uit geweest hun vader, bij zijne leiding, in bedaardheid en kloeken moed na te volgen en te gehoorzamen.

— Nu gauw naar mijn huis, sprak de heer Uile. Kijkt maar niet te veel naar boven...

Ach, ze konden het niet laten. De roode gloed en de zware rookwolken, het sissen der waterstralen in den vuurpoel, dat zij tot hier konden hooren, — 't was alles zô ontzettend.

Daar vertoonde zich de brandweer aan beide zijden in de dakgoten der twee belendende huizen, zware stralen over de daken werpend. Ook waren ladders meegebracht om daarmede de bewoners van het brandende perceel te redden. Er ging een luid gejuich op, toen de moedige pompiers de geheele familie reeds in den hof zagen staan.

De klim over den muur was spoedig volbracht. In het huis van den Heer Uile werden zij vriendschappelijk opgenomen. Ook daar wist men wel niet of men veilig zou blijven, maar voorloopig was het toch een beschermend dak. Rust was

natuurlijk uitgesloten, eer men den brand meester was, hetgeen nog een heelen tijd duurde. Maar toen waren ook van het huis, waarin allen nog daareven zoo gerust hadden geslapen, slechts uitgebrande muren over.

De woning van den Heer Uile bleef met groote inspanning behouden. De twee heeren, Willem Bort en de beide jongens liepen af en aan, zagen het tooneel der verwoesting en bewogen zich op straat onder de handelende personen. Mevrouw Snelleveld en Cato zaten met de familie Uile, allen zenuwachtig en ontdaan, koud en met tranen in de oogen.

Toen het gevaar eindelijk voor goed geweken was, kwamen de heeren weer binnen. Mijnheer Uile liet een ontbijt opzetten. Toen zij daar allen bij malkaar zaten, zonder dat er een enkele gemist werd of iemand eenig letsel zelfs had bekomen, kwam een gevoel van vurige dankbaarheid over hen.

Den waardigen buurman en den jongen matroos werden nog eens weder uit het volle hart dank gezegd voor hun zoo welberaamde hulp. En toen werd natuurlijk Coco niet vergeten. De aap had de redding voltooid. De kinderen waren niet karig met hun liefdesbetuigingen aan het slimme dier, dat toch van het groote, dat hij tot stand had gebracht, niets begreep.

Maar het troetelen beviel Coco best en hij knabbelde met groote deftigheid en innig apen-genot de beschuitjes en stukjes suiker op, die hem heden meer dan anders werden toegestoken.

— Kinderen, zei de kapitein, lof hebt ge allemaal verdiend. Op een zinkende boot zou ik, als kapitein, geen betere discipline hebben kunnen wenschen.

Hij trok nogmaals zijn dochttertje, dat naast hem zat, dicht bij zich en zeide:

— Gij ook vooral, mijn Catootje, ge zijt nog het Benjaminnetje en ik zou het u misschien wel hebben vergeven, als ge misbaar had gemaakt; maar zôô is het me toch oneindig liever...

— Ik wist immers ook wel, pa, antwoordde zij innig, dat ge niet van gillen houdt. En als gij of Willem soms zóó schoon kunt vertellen, dan heb ik altijd gedacht: als ik ooit eens op de boot van Pa schipbreuk moest lijden, dan zal ik maken dat Pa tegen mij niet hoeft te zeggen: houd u stil!...

— Zoo, kleine meid, dat is goed gesproken, zei de heer Uile. Gij wordt nog eens een ferme vrouw.

— En, mijnheer, riepen nu de jongens als om strijd, Cato heeft verzonnen, Coco langs de goot te laten gaan; daar hadden wij niet eens aan gedacht.

— Nu maar, jongens, sprak de kapitein, ik heb over u ook niet te klagen. Er is niets beters dan vroeg te leeren pal staan in 't gevaar. Nu is er maar weinig tijd noodig geweest om onze maatregelen te nemen en de goede en hartelijke pogingen onzer vrienden in de hand te werken. — Willem, jongen, dezen nacht vergeet ik niet, hoor! Ge zijt een brave kerel.

De oorzaak van den brand werd nooit opgehelderd. Men moest het er eindelijk voor houden dat hij in den kelder in het benedenhuis was ontstaan en dat de brandstoffen den geheelen nacht hadden gesmeuld.

Dat Cato en hare broeders na 't gebeurde nog meer van den aap hielden dan ooit te voren, is te begrijpen.

Toen de familie, na eene korte poos ten huize van den heer Uile gelogeerd te hebben, een eigen woning betrok, leerde Coco zich ook aldaar spoedig thuis gevoelen. Hij was nu haast een onafscheidbaar deel van het gezin geworden en vooral Cato zeide vaak, dat zij hare speelpop niet zou kunnen missen.

Maar helaas, Coco had in dien nacht koude gevat. Coco werd ziek.

Hij verloor allereerst zijne vroolijkheid. Wat de kinderen ook verzonnen om hem op te wekken, er was weinig levendigheid meer in hem te krij-

waren, zoodat de koude niet meer binnen kon gen. Des avonds, als het gas op en de luiken toe dringen, kwam hij nog wel eens los. Maar reeds spoedig waren dit slechts korte vlagen en zat of lag hij liefst zoo dicht mogelijk bij de kachel, in zijn dekentje gerold.

Mevrouw Snelleveld bereidde langzamerhand haar dochttertje er op voor, dat Coco niet lang meer zou leven. Cato was wanhopig. Alles werd nog beproefd. Zij ging naar den dierentuin, om aldaar te vragen wat er zou moeten gedaan worden tot herstel van het dier. Een oppasser, die met de verzorging der apen bekend was, kwam zelfs eens zien, — maar gaf weinig hoop.

Al de pret was nu uit en aan kunstjes werd in 't geheel niet meer gedacht. Nu en dan een lekker stukje geven en verder koesteren en verwarmen, dat was het eenige wat Cato nog met Coco kon doen.

Op zekeren morgen vond zij de aap dood in zijn kooi. Veel tranen werden over hem geschreid door, zijn meesteresje en de jongens.

Toen ging het drietal met bedroefde harten naar den hof. Aldaar begroeven ze den kleinen aap die hun zooveel vermaak verschaft en eenmaal zulk een onvergetelijken dienst bewezen had. Vader was toen op zee.

Toen verscheidene weken later een brief van

huis den heer Snelleveld in Indië bereikte, vond hij daarin een dicht en fijn volgeschreven velletje van zijn dochttertje, waarin zij hem in alle bijzonderheden de ziekte en den dood van Coco mededeelde.

— Daar, Willem, zei de kapitein, tot den flinken vriend van zijn huis. Deze brief is van mijn kleine meid. Ge moet hem maar eens lezen. Coco is dood. We zullen het beest toch missen als we thuis komen...

— Ach, kapitein! zei Willem. Ik was altijd zoo blij, dat ik de jonge juffrouw zoo'n groot plezier had kunnen verschaffen. Een mensch wil toch ook graag eens wat doen, als hij zôoveel goeds heeft ondervonden. Coco dood! Nu is 't net of ik nooit iets gedaan had...

— Houdt gij u maar stil, sprak de kapitein, zijne hand met een vriendelijk slagje op Willem's schouder leggend. Wat wij ook gedaan hebben, hebt gij meer dan betaald door de flinke wijze, waarop gij ons gered hebt. En daar Coco in die redding ook zulk een groot aandeel had, deedt ge het dubbel.

— Ja, kapitein, maar...

— Geen maren... Laat ons toch niet op eene weegschaal afwegen, wat we voor elkaar mochten doen. Al wat uit het hart voortkomt, dat laat zich niet uitrekenen en schatten volgens cijfers en

maten. En die dingen zijn wel de beste en de heerlijkste in het leven. Die vergeten we niet, maar we dragen ze ons leven lang met ons mee en telkens lijken ze weer nieuw en altijd heerlijk.

— Ja, zei Willem toestemmend knikkend: Daar heeft de kapitein wel gelijk aan...

CELLA.

JAN EN ZIJN CARO

Jan Willemsen zag elken dag een melkkaar vóór de deur. Er was een hond voor gespannen. Het flinke dier kon stevig trekken. Maar wat was de jonge melkboer ook goed voor zijn hond. Hij zorgde dat het tuig niet te veel spande. De hond was goed gevoed. En nooit zag men den melkboer zijn dier mishandelen.

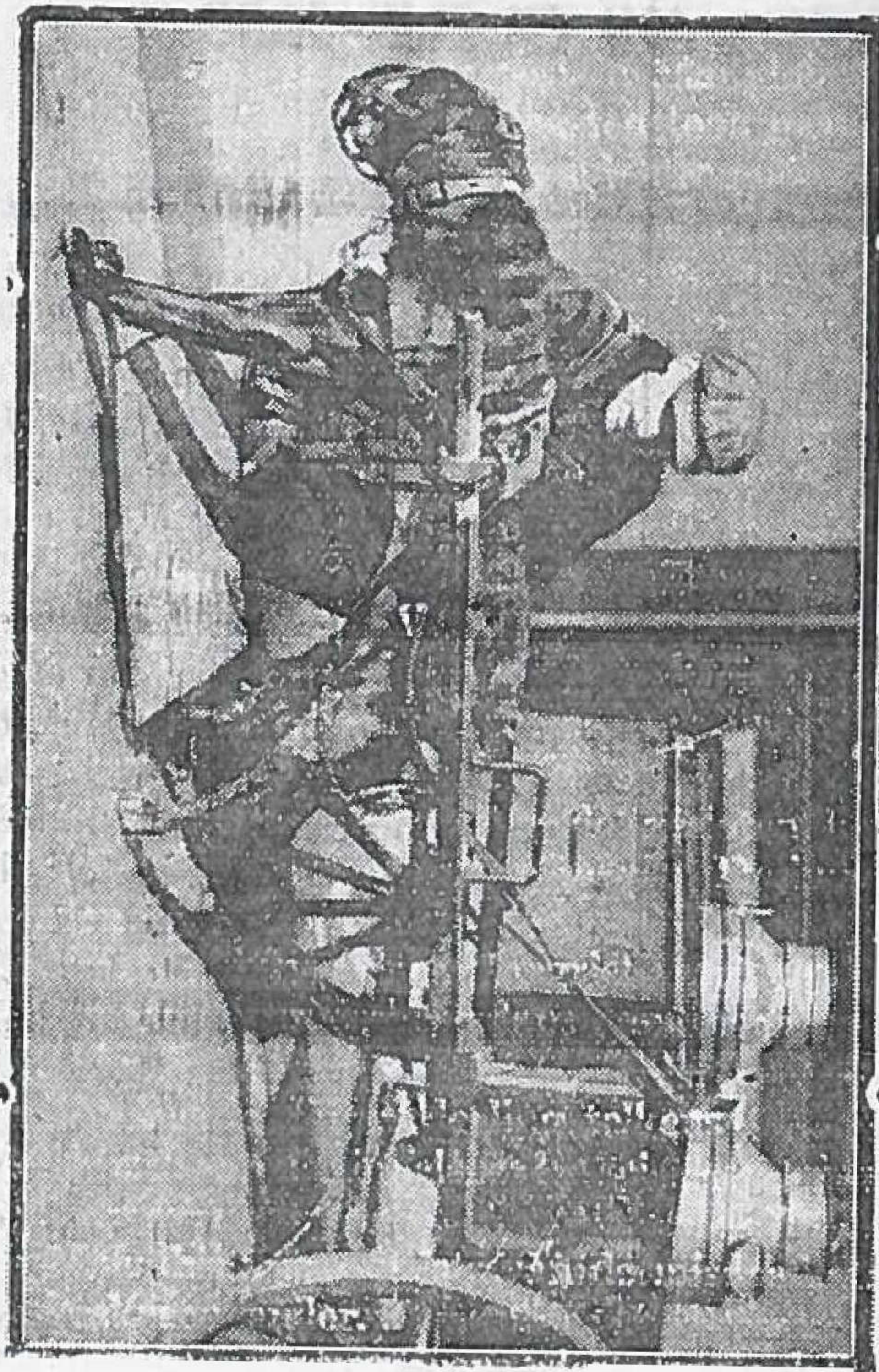
Jan kreeg van zijn peter ook een hond. Wat was hij blijde. Het was Winter. En 't sneeuwde.

Jan haalde de slede van den zolder. Nu moest Caro, zijn hond, hem en zijn zusje Elza trekken. Jan maakte een tuig. En nu zou het wel gaan.

Maar Caro had nog nooit in een gareel geloopt. Het trekken was hem vreemd, en toen hij een stapje of wat gedaan had, bleef hij eenvoudig stilstaan en verkoos niet verder te gaan. Zoo schoon als hij ook was opgetuigd, ging hij kalm in de sneeuw zitten, en 't moest een baas zijn, die Caro tot opstaan dwingen zou.

— Wat een koppige hond, riep Jan boos uit. Wacht, ik zal hem eens even leren, ongehoorzaam te zijn...

Meteen stapte onze achtjarige krullebol uit het sleedje, brak een tak van een boom en liep

toen naar Caro, om dezen er eens even een duchtig lesje mee te geven.

Het was de allereerste keer, dat Caro slaag kreeg, en dat maakte den anders zoo geduldigen en zachtmoedigen hond kwaad en buiten zich zelven.

Toen dus de eerste harde slag op zijn rug terecht kwam, sprong hij woest blaffend in de hoogte. Hij vloog toen zoo onbesuisd weg, dat de slede omkantelde en de kleine Elza, schreeuwend en gillend, op de sneeuw terecht kwam.

De arme kleine Elza rolde in haar wollen manteltje als een bal over de sneeuw. Ofschoon ze zich in het geheel niet gekwetst had en zelfs geen pijn gevoelde, scheen zij toch te meenen, dat ze zoo hard mogelijk schreeuwen moest.

In een oogenblik was de vliegende Caro, met de slede achter zich, uit het gezicht... Jan daarentegen was met beschaamde kaken naar Elza toegelopen. Hij had haar opgenomen, gekust en getroost, wat de kleine bedorven meid heel goed aanstond. Hij was toen met het snikkende meisje naar huis gestapt, waar hij stil in de speelkamer was geslopen, om zijne moeder te ontwijken, die al zeer spoedig aan zijn onthutst gezicht gezien zou hebben, dat er wat aan haperde.

Toen hij wat later eens even in den stal ging kijken, of Caro ook soms van zijn woesten tocht

terug gekomen mocht zijn, vond hij den hond in een hoek liggen, maar zonder de slede. Blijkbaar was de hond bang voor nog meer slaag, want met angstigen blik keek hij Jan aan. Ook Caro scheen zeer goed te gevoelen, dat hij in zijn verzet te ver gegaan was. Jan liet de hond gerust. Hij was bang van hem.

Een uur later kwam vader thuis en vroeg wat er toch gebeurd was. Wel een kwartuur afstand van hun woning had hij de slede in de sneeuw gevonden, met het gescheurde tuig van Caro. Kleine Elza deed nu 't woord en vertelde de heele geschiedenis.

— Wel, wel, wilt gij met slaag en hardheid een dier temmen? vroeg Jan's vader. Neen, jongentje, dat gaat zoo niet! Ik wed, dat ge van Caro den besten trekhond maken kunt, die er te vinden is, als ge maar met overleg te werk gaat. Na 't eten zullen we Caro eens zijn eerste lesje geven.

Toen men gegeten had, liep het drietal den stal in, waar Caro nog altijd als een schuldige in een hoek lag. Jan's vader had in dien tusschentijd de slee naar huis laten halen.

— Nu zullen we eens zien, wat we met zachtheid gedaan kunnen krijgen, zei Jan's vader.

Hij riep Caro, die langzaam en aarzelend, bang dat hij opnieuw klappen zou krijgen, kwam

aankruipen, zijn meester met zulke fleemende bogen aanziende, dat deze lachend zei:

— Wel, ouwe jongen, hebben ze u voor een sleedje willen spannen? Arme Caro...

Dien welwillenden toon beantwoordde Caro's staart met een heen en weer zwaaien, dat heel geruststellend was. Caro gevoelde, dat de vrede weer gesloten was en herleefde.

Toen streek Jan's vader den hond hartelijk over den ruigen kop. Hij klopte hem vriendschappelijk op den rug, en terwijl hij 't dier allerlei vriendelijke woordjes gaf, deed hij Caro het tuig weder om, dat met een paar stukjes touw opnieuw in orde was gebracht.

— Nu moet ge nog eens voor de slee, Caro, zei Jan's vader vriendelijk.

Werkelijk spande hij 't dier voor de slee en Caro liet hem stil begaan. Toen de hond aangespannen was, zei Jan's vader:

— Nu gaan we even den weg op.

Hij nam Caro bij een der groote oorlappen en leidde hem naar buiten, wat de hond ook toeliet.

— Zoo, beste Caro, dat hebt ge wel gedaan, zei Jan's vader vriendelijk en aanmoedigend.

Het verstandige dier keek hem aan, alsof hij zeggen wilde: « Als de kinderen me daar straks ook zoo behandeld hadden, zou ik er niet van door gegaan zijn, baas! »

Caro stapte langzaam verder, en trok de slee heel behoorlijk.

Vader tastte in zijn zak en met een « bravo, Caro, heel mooi! » stak hij een klontje suiker in den grooten bek.

— Nu, Jan, in de slee! zei vader.

En Jan, die niet bang was, stapte er in, en liet zich door Caro voorttrekken. Alles ging goed.

— Beste hond! Beste Caro! riep vader voortdurend, en Caro liep stevig voort en scheen nu trotsch te zijn op zijn werk.

Zoo werd het tochtje zonder eenige stoornis volbracht. Caro werd met zachtheid en goede woordjes zoo afgericht, dat hij ten slotte als het best getemde paard voor de slee liep.

Jan had door dit voorval geleerd, dat men met geduld en zachtheid gedaan kan krijgen, wat met drift en hardheid niet te verkrijgen is.
